

[Oluf Pedersen.]

kun en tiendedel af den trediedel, man taler om. Altså, i stedet for en trediedel er det en tredivetedel, der skal til, og det må det ærede medlem vide, men hvorfor skriver de så en trediedel? Er det for at give falsk besked, eller er det en anden paragraf, de vil dømmes efter? Det kan de forsåvidt selv om.

For ikke at gøre de konservative uret vil jeg dog citere, hvad det ærede medlem hr. Kristen Amby udtalte den 17. februar 1948. Han sagde (folketingstidende 1947—48 sp. 2030):

„Lovgivningen om grundskyld har to erklærede formål, dels inddragning af den værdistigning, der fremkommer på jorden udelukkende ved samfundets vækst og udvikling, og dels ønskeligheden af, at jorden udnyttedes til den økonomisk mest hensigtsmæssige brug. Eller hvis man siger det med mere jævne ord: formålet er, at den rene grundspekulationsgevinst ikke bør gå i privates, men i samfundets kasse, og at ingen besidder skal kunne hindre, at jorden udnyttedes hensigtsmæssigt.“

Og så fortsætter det ærede medlem:

„I sit princip og i sin almindelighed må formentlig alle forstandige mennesker være tilhængere af disse formål, og da selv konservatismens modstandere næppe vil frakende os forstandighed, selvom de vil kalde os bornerte og bagstræberiske og vor forstand tør, skal det ikke undre nogen, at jeg som ordfører for mit parti erklærer, at vi i princippet tiltræder disse formål og iøvrigt altid har gjort det.“

Jeg synes, at det, det ærede medlem hr. Kristen Amby sagde, tjener ham til ære.

Lad mig lige til slut sige, at der har også været rettet angreb mod flertallet for de regler, der er om grundforbedring og fradragene. Derom gælder, at de forslag, der er udarbejdet, er lempelser af de bestående. Principielt er der ingen ændring sket i de regler, der gælder i dag. Derimod er der regler for det tilfælde, at man fjerner værdier. Når man betaler en afløsningssum fra staten, kan man jo ikke tillade, at vedkommende uden videre fjerner de værdier, der betales afløsning for. Egentlig er bestemmelserne ikke så opsigtsvækkende, for en tilsvarende ændring i jordlovene af 4. oktober

1919 blev vedtaget her i tinget med tilslutning mig bekendt fra alle sider.

Endelig er der fra visse sider gjort den indvending, at landbrugets grundskyld bliver for lidt svingende. Dertil vil jeg sige, at jeg ville ikke have noget imod, om man gjorde den grundskyld, der skal svares af landbruget, konjunkturbestemt på samme måde, som man, forøvrigt efter indstilling fra realkreditkommissionen, foreslog, at det skulle ske for dem, der har jord efter loven af 4. oktober 1919. Der er for mig ingen tvivl om, at dette i forbindelse med gennemførelse af grundskyld yderligere ville lette det generationsskifte, som skal ske indenfor landbruget.

Der blev i går talt en hel del om realkreditte og om, hvordan grundskylden ødelagde realkreditte. Det giver mig anledning til at gøre opmærksom på, at det kan dog ikke være sådan, at man fortsat skal have en adgang til at låne i naturen til dækning af privatlån, det må man vel snart komme væk fra, og det er jo fantastisk — jeg sagde det for nogle dage siden her i tinget — at det samlede realkreditlån i dag ikke er mere, end hvad jorden er værd. Det er klart, at i det øjeblik jorden forsvandt som pant, ville der kun blive adgang til mindre lån, men der ville navnlig også blive mindre lånetrang, sådan at adgangen til ejendom utvivlsomt ville blive lettere.

Man taler så meget om, at det, som fuld grundskyld kan give, kun er så lidt i forhold til de enorme skatter, vi nu har. Jeg har set i betænkningen, at man fra venstres og konservatives side ligefrem med stolthed nævner, at vi nu har en skatteudskrivning på 6 milliarder kr., og man mener, det er håbløst at ændre i den. Dertil vil jeg sige: ja, man har været 50 år om at bygge det stads op, og i dag siger man fra alle sider, at skatterne er blevet en stor byrde for produktionen, fordi man lægger mere skat på, jo mere en mand arbejder. I det øjeblik man letter disse byrder og i stedet for lægger byrderne på jorden, hvor skattens størrelse ikke bliver afhængig af, om folk udnytter jorden eller ikke udnytter den, vil det virke produktionsfremmende. Men det er klart, at afviklingen af et sådant system, der er bygget op gennem 50 år, må ske med omtanke. Det er som med tandhjul, der skal gribe ind i hinanden. Derfor må man gå